

Muren i forgrunnen er en av veggene i en fangstgrav for villrein. Den vitner om et århundregammelt sterkt og sikkert reinsdyrtrekk. Høyspentmasten i bakgrunnen taler for seg. Et skremmende eksempel på hvor lite hensyn det blir tatt til de sårbare reintrekkene ved inngrep i naturen.

områder? Det kunne settes opp liknende spørsmål for de fleste andre villreinområder.

Hva kan gjøres og hvem skal gjøre det, for å få skadevirkningene minst mulige.

Det hele vil være et spørsmål om å bruke våre fagfolk og vår viten som vi etterhvert har fått om villreinen. Nedsettelse av fagutvalg som kan avgi uttalelser om skadevirkninger før inngrepene skjer, vil være første forutsetning. De villreinutvalg som nå er nedsett i alle våre større villreinområder, må gis fullmakter og hjemles i vår jaktlovgivning. Når dette er skjedd er vi langt på vei, men det haster. Flere steder er det allerede for sent.

Sommernatt i Skjækerfjell

MAGNAR KIRKNES

Sola henger lavt over horisonten og loddengrå skyer kommer seilende over en ildrød augusthimmel. Det nærmer seg midnatt, og stillheten brytes av og til av heiloas klagende skrik. Innimellom den melankolske fløytinga skjærer en mekrende låt gjennom lufta. En skulle tro det var en geit i nærheten. Mekringen gjentar seg gang på gang, og like over oss kan vi skimte en fugl på størrelse med ei skjære. Dette er enkeltbekkasin. Den har med rette fått tilnavnet mekregauk.

Klokka er blitt tre, og det begynner å bli liv ute. Fuglene har sin travleste tid nå, og det er et eneste virvar av lyder.

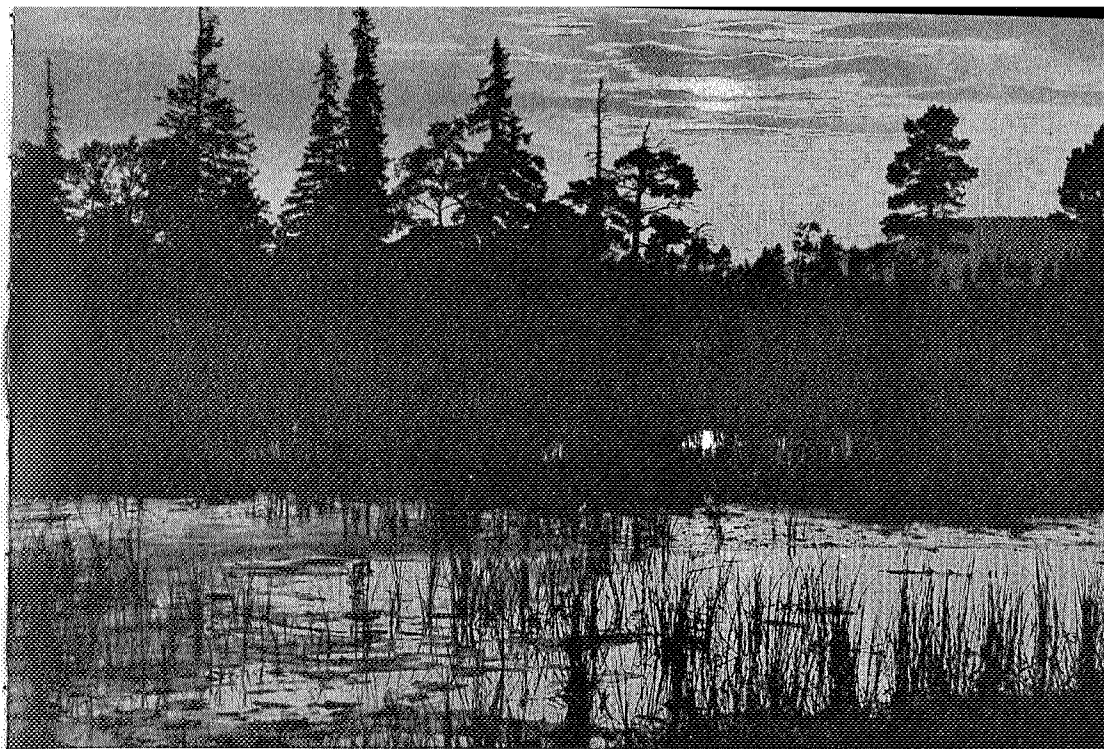
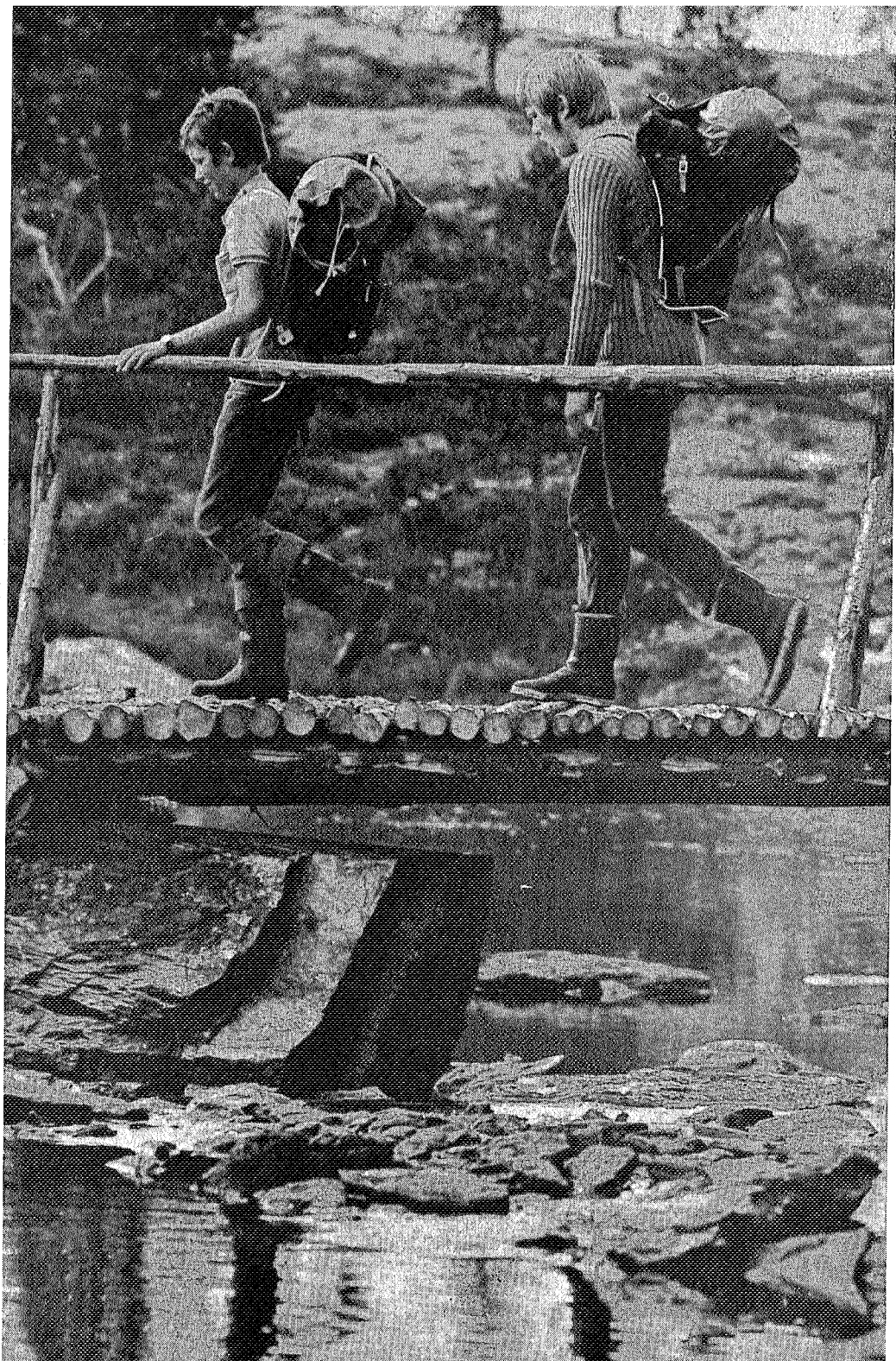
En ny dag blir født i fjellheimen. Nordøsthimmelen blir rødere etter hvert. Snart kan vi se solskiva som vokser fram mellom toppene. Luften er blitt varmere, og den første insektlåten suser i ørene. Duggdråpene i gresset damper bort, og det kiler ikke lenger oppover leggene når vi går.

En stor fugl kommer seilende med rolige vingeslag over furuholmen ute i Skjækervatnet. Fiskeørnen har gitt seg ut på tur i håp om fangst. Den er en mester til å fiske, og det er sjelden at den vender tilbake uten fisk i nebbet.

OG SÅ KOM REGNET.

Svarte skyer kommer rasende over sydhimmelen. Tunge regndråper begynner å falle. Først ganske lett, men snart pisker regnet mot ansiktet så det nesten er umulig å få åpnet et øye. Vannet renner som en kald strøm nedover ryggen.

Vi passerer en nedlagt seter med tydelige merker av tidens tann. Tømmeret i veggene er fullt av store sprekker, og det er grått som gråeste fjell.

En tanke slår ned i oss: Her er det jo overnattingsmuligheter! Det er blitt nokså sent, og det er bare å legge seg til å sove. Klærne og soveposen er blitt dybløte etter dagens regnvær, så det er ikke akkurat behagelig. Det er merkelig stille omkring oss. Bare regnets monotome tromming mot taket holder oss våkne.

Stillheten blir av og til brutt av storlommens dystre skrik ute på Skjækervannet. Det er ikke rart at det knytter seg dysterhet og overtro til lommens kraftige skrik.

GRYENDE MORGEN.

Luften er fuktig og gufset etter det kraftige regnværet. Skydekket begynner å lette litt på seg så det er håp om bedre vær utpå dagen.

Matlagret i ryggsekken er etter hvert blitt nokså tomt, det er på tide å tenke på mat. Vi holder oss hele tiden langs en elv, så det koster ikke mye bry å slenge ut fiske-snøre.

Det tar oss vel en time før det blir noen reaksjon på fiskedoppa. Det er tydeligvis fisk på kroken. Skuffelsen er heller stor når vi ser den forsvinne ut i friheten igjen før vi har fått den på land. Men nok om det, fisk ble det til slutt.

En svak dis ligger over landskapet, og det er så vidt vi kan skimte Skjækerhatten i det fjerne. Hadde vi bare hatt mere tid kunne vi ha sittet i timevis og betraktet vannet og de grønne gress-
tuene som fortvilt klamrer seg til bunnen, men enhver opplevelse tar slutt.

Idet vi passerer det siste lille fjellvannet, fløyter strandsnipene fortsatt sin plystrende låt. En siste hilsen fra fjellet og heiene for denne gang.

Til fjells til hest

EINAR M. MØLLER

Plutselig er rideturer i fjellet blitt populære også innen TTs område. Årboken har fått to arrangører til å fortelle, og her følger de etter hverandre:

Fra en rekke hold, også fra Stortingets talerstol, er det med styrke blitt hevdet at man bør bygge flere bilveier inn i fjellet .. Slik at mindre legemsføre også kan få nytte godt av de storslagne naturinntrykk som de norske fjell øser av. Bilveier i fjellet fører imidlertid store problemer i sine spor. De er miljø-ødeleggende og har skadevirkninger langt utover egne grenser (sårkanter).

Hva kan gjøres for å bevare uberørt natur og samtidig gi handikappede et alternativ?

Under en flytur fra Oslo nevnte fylkesmann Nils Lysø for meg at han har vært på Island og der var vitne til hvordan befolkningen har tatt hesten i bruk, ikke minst på sine weeklend/ferieturer. Tankene begynte å arbeide. Idéen ble modnet.

Med fylkesmannens velsignelse innkalte jeg en rekke organisasjoner, og foreninger, og aktiviteter, som kunne tenkes komme i hestebildet, til et møte for å diskutere saken. Idéen med bruk av firbente venner i fjellet vakte udelt begeistring.

En tid senere fikk jeg henvendelse fra Oddmund Dyrhaug i Tydal, en dynamisk herre som fra barnsben av kan dette med hest. Han var nettopp kommet hjem fra Island med 20 hester og var interessert i et engasjement.

Arbeidet fortsatte. Også Tydal kommune, hvor tanken om å bygge et kombinert sport-helse- og aktivitetssenter er aktuelt, har gitt sitt bidrag og vil innpasse islandshesten i et realisabelt etablissement. Et møte for videre diskusjon om saken ble arrangert på